

Udskr. s. 8

Det må dernæst lægges til grund, at »Dana« som havundersøgelsesskib betragtet var blevet utidssvarende, og at der for fiskeriministeriet ikke forelå andre anvendelsesmuligheder. Alternativerne til det stedfundne salg synes derfor at måtte være ophugning, oplægning eller overdragelse til en anden offentlig institution. Det er ingenlunde sikkert, at noget af disse alternativer ville være at foretrække.

Når jeg – i lighed med statsrevisorerne – har fundet, at forelæggelsen for bevillingsmyndighederne kan kritiseres, beror det således på principielle synspunkter, hvorimod de pågældende forholds konkrete betydning forekommer mig tvivlsom.

Den nærmere ansvarsbedømmelse.

Der er ikke grundlag for at antage, at de fremdragne fejl eller forsømmelser kan tilregnes nogen som bevidste eller forsætlige forhold.

At fiskeriministeriet har forelagt bevillingsmyndighederne en ukorrekt beløbsangivelse – de skønnede istandsættelsesomkostninger – må imidlertid betegnes som en kritisabel unøjagtighed og bør påtales, særligt over for den medarbejder, der har stået for konciperingen.

Hvad angår den omstændighed, at fiskeriministeriet og køberens første chartertagere – GGU og DHI – har disponeret uafhængigt af hinanden, kan der efter min mening ikke placeres noget ansvar hos ministeriet, og jeg har heller ikke grundlag for at udtale, at der er udvist nogen ansvarspådragende forsømmelighed fra personer under GGU eller DHI.

Det fremkomne kan derimod give anledning til over for fiskeriministeriet at understrege den pligt, man også efter selve salgsaftalens indgåelse den 15. december 1977 havde til at fremskaffe og videregive udtømmende oplysninger vedrørende dispositionens bevillingsmæssige side. Ministeriets repræsentant har haft lejlighed til under prøvesejladsen den 21. december 1977 at orientere sig om deltagernes interesser og hensigter, og oplysningen om, at andre offentlige institutioner overvejede at chartre »Dana«, burde da være meddelt finansudvalget.

Det er min opfattelse at videregående ansvarsforanstaltninger end påtale og eventuelt en indskærpende tilkendegivelse hverken er gennemførlige eller rimelige.

Østre landsrets 1. afdeling, den 30. marts 1981

E. MIKKELSEN